

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen JUDr. Alexanderem Királyem, Ph.D., advokátem se sídlem Ostrava-Poruba, L. Poděště 1883/5, proti žalovanému: **Statutární město České Budějovice**, se sídlem České Budějovice, nám. Přemysla Otakara II. 1/1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem (strážníka městské policie), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 6. 2016, č. j. 10 A 221/2015 – 79,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce podal dne 18. 5. 2015 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále „krajský soud“), kterou se domáhal určení nezákonnosti zásahu podle § 82 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), spočívající v použití technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen „TPZOV“) dle § 17a zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“). Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 22. 6. 2016, č. j. 10 A 221/2015 - 79 (dále jen „napadených rozsudek“), zamítl.

Krajský soud vycházel z následujících skutečností, zjištěných z přestupkového spisu Magistrátu města České Budějovice sp. zn. Spr. přest. 2639/15 JU: Z úředního záznamu ze dne 18. 3. 2015, čj. 1503-0721, vyplynulo, že uvedeného dne v 12:25 zjistil strážník městské policie žalovaného (dále jen „strážník“) při kontrole parkování v zóně s dopravním omezením zóna B28 zákaz zastavení – povoleno zásobování 8 -10 hod. na náměstí Přemysla

Otakara II. v Českých Budějovicích, nesprávně zaparkované vozidlo RZ X, tovární značky Škoda. V 12:30 bylo na vozidlo přiloženo TPZOV č. 14. V 13:15 byl strážník vyrozuměn, že řidič vozidla (žalobce) požádal o sejmutí TPZOV. Prostředek byl sejmut v 13:16. Součástí spisu jsou rovněž fotografie, na nichž je vidět předmětné vozidlo, které parkuje na popsaném místě s připevněným TPZOV. Za čelním sklem vozidla není z fotografií prokazatelně rozpoznatelný parkovací lístek. Žalobce svým podpisem na potvrzení o přiložení a odejmutí TPZOV stvrdil místo a čas stání vozidla, avšak nesouhlasil s přestupkem, který mu byl kladen za vinu. Oznámení o podezření ze spáchání přestupku bylo žalobci sděleno přípisem ze dne 30. 3. 2015. Dne 15. 4. 2015 byl vydán příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Proti příkazu podal žalobce odpor. V důsledku předložení platného parkovacího lístku (vozidlo ovšem stálo mimo parkovací místo, na které se lístek vztahoval) a výpovědi zasahujícího strážníka R., vydal Magistrát města České Budějovice dne 31. 8. 2015 rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (*skutek, o němž se vede řízení, se nestal nebo není přestupkem*), vzhledem k tomu, že nebezpečnost jednání žalobce byla nižší než nepatrná.

Krajský soud konstatoval, že žalobce v celé fázi projednávání věci nerozporoval relevantní skutkové okolnosti, pouze navrhl přestupkové řízení doplnit mapou dopravního značení k rozhodnému datu a provedení místního šetření. Krajský soud nicméně dospěl k závěru, že skutkový stav dopravního značení v předmětné části města je prokázáný právě listinami uvedeného správního spisu a z fotografií, jimiž byl během jednání proveden důkaz o dopravním značení. Další dokazování ohledně značení proto krajský soud považoval za nadbytečné.

Při posouzení zásady *nulla poena sine lege* odmítl žalobcovu úvahu, že užití TPZOV představuje sankci. Odkázal na odbornou literaturu a poznamenal, že trestem se pachatelé působí určitá újma (na svobodě, právech, majetku), přičemž se tak zároveň vyslovuje morální odsouzení činu a toho, kdo jej spáchal. To však není účelem TPZOV, u nějž jde o rychlé a řádné projednání přestupku, a to nejlépe na místě samém v blokovém řízení. TPZOV je primárně zajišťovacím institutem *sui generis*. Skutečnost, že se nejedná o trest, podpořil krajský soud rovněž odkazem na § 17a zákona o obecní policii a výčet sankcí v § 11 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“).

Krajský soud rovněž odmítl žalobcovu tvrzení o libovůli žalovaného při užívání TPZOV, které má sloužit k majetkovému prospěchu žalovaného, neboť žalobce své tvrzení žádným způsobem nedoložil. Vycházel dále z toho, že formální předpoklady pro uplatnění TPZOV dle § 17a odst. 1 zákona o obecní policii byly naplněny a nedošlo také k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení.

V kontextu se závěrem, že TPZOV není trestem, odmítl krajský soud jako irelevantní žalobcovy úvahy o užití mírnější formy represe, respektive o přiměřenosti trestu. Konstatoval, že použití TPZOV bylo možné považovat za účelné pro zrychlení a zjednodušení projednání přestupku. K žalobcově námitce, že mělo být při ukládání „bránící sankce“ přihlédnuto též k jeho bezúhonnosti řidiče reagoval tím, že strážník v okamžiku umístování TPZOV netuší, kdo je řidičem, a již z povahy věci tak k jeho

osobě nemůže přihlídnout. Nemůže tedy ani individualizovat použití TPZOV tak, jak by žalobce požadoval.

Žalobce pouze velmi obecně odkázal na zásady obsažené v § 2 odst. 2 a 4 správního řádu. Krajský soud mu dal za pravdu v tom, že užití TPZOV podléhá základním zásadám činnosti správních orgánů, přičemž však zde neshledal žádné pochybení. Krajský soud má tudíž za to, že TPZOV bylo použito v souladu s právní úpravou. Opět ve světle toho, že nejde o sankci, krajský soud podotkl, že žalovaný nebyl nucen zdůvodnit užití TPZOV v takovém rozsahu, v jakém požaduje žalobce. Rovněž tvrzení, že žalovaný TPZOV využívá jako prostředek *prima ratio*, nikoli *ultima ratio*, žalobce nijak nedoložil a soud tak nemá jak tuto výhradu uchopit, jestliže zastává názor o správném strážnickově postupu.

Z hlediska podmínek § 17a zákona o obecní policii, upravující uplatnění TPZOV, krajský soud zdůraznil rozhodné skutečnosti – vozidlo bylo ponecháno v místě zákazu stání, řidič vozidla nebyl přítomen, strážník byl k odstranění TPZOV přivolán s časovým odstupem od okamžiku umístění TPZOV, jehož odstranění bylo poté provedeno bez zbytečného odkladu.

Námítku, že přestupkové řízení proti žalobci bylo zastaveno, přičemž soud je podle § 135 o. s. ř. rozhodnutím příslušného orgánu vázán, zhodnotil krajský soud jako nedůvodnou. S odkazem na § 52 s. ř. s. poznamenal, že subsidiární aplikace příslušného ustanovení občanského soudního řádu není nutná, a to jak z hlediska § 64 s. ř. s., tak zásady *lex specialis derogat lex generali*. Správní soud proto není vázán rozhodnutím správního orgánu o tom, zda jednání je či není přestupkem. Nadto platí, že posouzení zákonnosti užití TPZOV není z povahy věci závislé na rozhodnutí správního orgánu o spáchání přestupku. Rozhodným je to, zda TPZOV bylo v daný okamžik použito v souladu se zákonem. Nezávislost zákonnosti zásahu (zde užití TPZOV) na posouzení jednání osoby podezřelé ze spáchání přestupku potvrzuje též rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 5. 2010, č. j. 3 Aps 2/2010 – 88.

V souvislosti s judikaturou Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) krajský soud upozornil, že odkazovaná rozhodnutí se týkala čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“; publikováno pod č. 209/1992 Sb.), tedy práva na respektování soukromého a rodinného života. To však není případ nyní projednávané věci. I přesto se krajský soud v kontextu předmětné judikatury vyjádřil k legitimitě užití TPZOV, se závěrem, že zákonná úprava stanovením podmínek užití TPZOV minimalizuje zásah do práv osob.

Z hlediska hodnocení jednání strážníka krajský soud připomenul § 7 odst. 1 zákona o obecní policii, v souladu s nímž je strážník povinen v mezích uvedeného zákona provést zákrok nebo úkon, je-li spáchán přestupek anebo je-li důvodné podezření z jeho spáchání. V posuzovaném případě strážník takovéto podezření zjevně nabyl (přestupkové řízení také bylo zahájeno). Krajský soud zdůraznil, že strážník při užití TPZOV dostal svým povinností dle § 6 odst. 1 zákona o obecní policii (*Při provádění zákroků a úkonů k plnění úkolů obecní policie je strážník povinen dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní a nepřipustit, aby osobám v souvislosti s touto činností vznikla bezdůvodná újma a případný*

zásah do jejich práv a svobod překročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákrokem nebo úkonem).

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal včas proti napadenému rozsudku kasační stížnost, v níž uplatnil důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V ní krajskému soudu vytkl, že při rozhodování o nezákonnosti jednání strážníka zkoumal, že TPZOV nepředstavuje trest, „*jakkoliv stěžovatel netvrdil, že se právě o trest jedná (stěžovatel tvrdil, že zákonodárce při tvorbě právního předpisu nezamýšlel potrestat osobu podezřelou ze spáchání přestupku tím nejtvrdějším způsobem, který příslušný předpis dovoluje)*“. Jestliže krajský soud uzavřel, že strážník nemůže z povahy věci podrobně posoudit, zda užití TPZOV je v konkrétním případě zcela nezbytně nutné, jedná se o porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 8 Úmluvy, stejně jako o chybnou aplikaci předpisu krajským soudem na zjištěný skutkový stav. Uvedený závěr dle stěžovatele přejal i ESLP a Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 4397/12. Nic přitom v nynější věci nenasvědčovalo tomu, že by nemělo dojít k rychlému a řádnému projednání přestupku.

Stěžovatel dále namítl nutnost rozlišení „*oprávnění strážníka obecní policie*“ a „*nutnost použití takového oprávnění*“; právě tato nutnost v nyní posuzovaném případě nenastala. Zvýšené požadavky na uplatnění oprávnění je třeba dle stěžovatele klást především tam, kde vnitrostátní právo umožňuje „*provedení zajištění bez soudního příkazu*“. Krajskému soudu vytkl, že vyslovil, že primárním účelem TPZOV je projednání přestupku, a to nejlépe na místě samém v blokovém řízení. Stěžovatel k tomuto názoru uvedl, že „*jde o omyl soudu v aplikaci právního předpisu, když dovozuje, že účelem přiložení TPZOV je přimět obviněného z přestupku k souhlasu s projednání přestupku na místě uložením blokové pokuty*“. Krajský soud nevyvážil absenci požadavku soudního příkazu k zajištění účinnou soudní kontrolou realizovanou *ex post* ve vztahu k nezbytnosti zajištění. Neodůvodnil také, jak projev zadržovacího oprávnění státu v rámci veřejné moci obstál v konfrontaci se základními zásadami činnosti správních orgánů obsažených v § 2 odst. 2 a 4 správního řádu. Soudní praxe by přitom dle stěžovatele měla stanovit dostatečné záruky zamezující možnosti, aby policejní orgány přijímaly svévolná opatření zasahující do práv na respektování vlastnictví, integrity a volnosti pohybu. Stěžovatel přitom nezpochybňuje, že zásah měl svůj základ v ustanovení § 17a zákona o obecní policii, ale namítá, že tento musí být též odůvodněn konkrétními materiálními předpoklady pro jeho realizaci, jinak jde o zásah nezákonný.

Následující námitkou stěžovatel vytkl krajskému soudu, že jím v žalobě uplatněnou kritiku postupu strážníka stručně odmítl s tím, že nepovažuje stěžovatelovu argumentaci, založenou na sankčním charakteru TPZOV, za vhodnou a přiléhavou. Zopakoval nutnost účinného soudního přezkumu *ex post* za situace, kdy přiložení TPZOV není předmětem předchozího povolení soudu.

I v kasační stížnosti stěžovatel zdůraznil, že poskytuje-li zákon správnímu orgánu více možností, jak řešit protiprávní jednání, „*nemůže zákonným předpokladům přiměřenosti a individualizace sankce odpovídat praxe, kdy správní orgán plošně vůči každému protiprávnímu jednání určitého typu uplatňuje stále tu stejnou sankci*“. To, že krajský soud předmětné přiložení technického prostředku nijak konkrétně neodůvodnil, popřípadě označil takové odůvodnění za irrelevantní, je dle stěžovatele zřejmým projevem

nezákonnosti zásahu. Krajský soud se při přezkumu nezaměřil na případnou svévoli žalovaného a prokazoval skutkový stav dopravního značení k rozhodnému datu listinami, ze kterých skutkový stav dopravního značení nevyplývá. Devatenáct fotografií, jimiž byl při jednání proveden důkaz, nedokládá skutečný stav dopravního značení v rozhodné době, proto stěžovatel při soudním jednání navrhl doplnit dokazování mapou dopravního značení k rozhodnému datu a provedením ohledání dopravního značení v místě spáchání domnělého přestupku.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že strážník vzhledem k okolnostem případu důvodně postupoval podle svého oprávnění [§ 17a odst. 1 písm. a) zákona o obecní policii], v souladu se zákonem stanovenými podmínkami. Zákon tuto možnost obecní policii výslovně svěruje, a sice za účelem zabezpečování veřejného pořádku a plnění úkolu dle § 2 písm. d) citovaného zákona.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s. Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze systematických důvodů následně posoudil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. V tomto kontextu odkazuje na svou konstantní judikaturu, označující za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44). Zároveň nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (rozsudek ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85).

Zdejší soud v kontextu zmíněné judikatury dospěl k závěru, že krajský soud v napadeném rozsudku srozumitelně a komplexně shrnul skutkové okolnosti, z nichž vyšel, uvedl a vyložil užitá právní ustanovení a neopomenul ani úvahy, jež ho vedly ke konečnému rozhodnutí ve věci. Ve vztahu k žalobním námitkám stěžovatele, že žalovaný uplatňuje TPZOV s primárním cílem dosáhnou majetkového prospěchu, nikoli chránit veřejný zájem, a současně jej uplatňuje jako prostředek *prima ratio*, krajský soud zdůraznil, že stěžovatel tato svá tvrzení žádným způsobem nedoložil (srov. str. 6 a 7 napadeného rozsudku). Stěžovatelovu argumentaci k vhodnosti uplatnění mírnější represe, vybočení ze zákonných mantinelů při ukládání postihu a nutnosti dodržování zákonnosti trestání a individualizace sankce, krajský soud podrobně vypořádal na str. 4-6 napadeného rozsudku. Zdůvodnil, proč nelze na TPZOV nahlížet jako na sankci, a proč je namístě argumentaci,

vycházející z opačné teze, považovat za lichou. Důvod, proč nebylo možné přihlížet k osobě řidiče, krajský soud rozvedl na str. 7 napadeného rozsudku. Naplněním podmínek užití a účelem TPZOV se pak krajský soud rovněž zabýval, když jejich analýzu v dílčích krocích rozprostřel do celé širé svých úvah (str. 4 a násl. napadeného rozsudku). Stěžovatelovo přesvědčení o nutnosti konfrontace uplatnění TPZOV žalovaným se zásadami zakotvenými v § 2 odst. 2 a 4 správního řádu krajský soud srozumitelně vypořádal odkazem na absenci jakékoli její konkretizace. Konečně i námitku o vázanosti soudu rozhodnutím správního orgánu o přestupku ve smyslu § 135 odst. 1 o. s. ř. krajský soud vypořádal velmi podrobně na str. 8 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud na tomto místě nijak nepředjímá správnost právního a skutkového hodnocení věci krajským soudem, tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů ovšem za důvodné rozhodně považovat nelze. Je tedy možné přistoupit k jeho věcnému posouzení.

První námitkou stěžovatel krajskému soudu vytýká, že skutkový stav dopravního značení k rozhodnému datu posuzoval podle listin správního přestupkového spisu, ze kterých skutkový stav dopravního značení k rozhodnému dni nevyplývá. Krajský soud ovšem vyšel ze specifikovaných listin přestupkového spisu, a při jednání provedl důkaz fotografiemi z místa a doby parkování stěžovatele (viz protokol o jednání před krajským soudem ze dne 15. 6. 2016; dále jen „protokol o jednání“). Fotografie zachycovaly zaparkované vozidlo stěžovatele a stav dopravního značení na náměstí, které pro parkování v centru města platilo. Ze správního spisu o předmětném přestupkovém řízení nevyplývá, že by stěžovatel stav dopravního značení rozporoval.

Na výše zmíněném jednání krajského soudu dne 15. 6. 2016 pověřená pracovnice žalovaného rovněž uvedla, že si neuvědomuje, že by v posledním roce a půl došlo k případnému poškození nějakých značek, přičemž fotodokumentace je pravidelně aktualizována právě pro účely projednávání přestupků. Z protokolu o jednání vyplývá toliko stěžovatelův návrh doplnit dokazování mapou dopravního značení ve městě k datu, kdy na jeho vozidlo bylo připevněno TPZOV, a provedení místního šetření dopravního značení ve městě. Pověřená pracovnice města označila navržené důkazní prostředky za nadbytečné. Krajský soud dospěl ke stejnému závěru, když konstatoval, že skutkový stav je provedenými důkazy prokázán dostatečně. Nejvyšší správní soud se tímto závěrem ztotožňuje. Nepřehlédl přitom, že stěžovatel rozhodně nevznesl pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, respektive jej přímo nijak nerozporoval. Za takového stavu považuje Nejvyšší správní soud stěžovatelem navrhované doplnění důkazního řízení o místní šetření na místě spáchání přestupku rovněž za nadbytečné z hlediska posouzení relevantních okolností věci. Ucelený řetězec důkazů správnost zjištěného skutkového stavu potvrzuje. Uvedená kasační námitka proto není důvodná.

Druhou námitkou stěžovatel krajskému soudu vytýká, že při posuzování zákonnosti zásahu zkoumal, zda TPZOV představuje trest, „*jakkoliv stěžovatel netvrdil, že se o trest jedná*“. S tímto tvrzením nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Stěžovatel naopak v žalobě explicitně pojmy „*sankce*“ a „*trestání*“ důsledně užívá při kritice jednání žalovaného. Symptomatické je rovněž to, že stěžovatel uvedenou terminologii převzal i do kasační stížnosti. Krajský soud je při svém rozhodování vázán žalobními důvody a není proto možné mu vyčítat, že reaguje na stěžovatelovu vlastní argumentaci, která z velké

části výslovně charakterizovala TPZOV jako sankci. Zdejší soud pak podotýká, že krajský soud uvažoval naprosto srozumitelně a důsledně, když vymezil nejprve podstatu „sankce“ jako určitou újmu na svobodě, právech, či majetku a v porovnání s tím povahu a účel TPZOV (rychlé a řádné projednání přestupku, nejlépe přímo na místě samém). Svůj závěr o nesankční povaze TPZOV krajský soud podpořil odkazem na § 11 přestupkového zákona (výčet sankcí uložitelných za přestupek), který užití TPZOV neobsahuje. Připomněl i odbornou komentářovou literaturu k zákonu o obecní policii, nazírající TPZOV jako specifický zajišťovací prostředek, jehož smyslem je zajištění důkazu pro následné řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že účel TPZOV se míjí s charakteristikou sankce a krajský soud tak postupoval správně, pokud na tomto základě odmítl související stěžovatelovu argumentaci. Nejvyšší správní soud proto tuto kasační námitku, identickou s žalobní argumentací, rovněž nepovažuje za důvodnou.

Stěžovatel ze své žaloby převzal i námitku, že je nepřípustné každé špatně zaparkované auto na určitém území omezovat přiložením TPZOV. Žalovanému rovněž vytkl, že nedostal při uplatnění zmíněného prostředku zásadám obsaženým v § 2 odst. 2 a 4 správního řádu. Krajský soud k této argumentaci v napadeném rozsudku uvedl, že stěžovatel své námitky nijak nekonkretizoval, ani ničím nedoložil. Zdejší soud v této souvislosti připomíná, že žalobce při uplatnění žaloby dle § 82 a násl. s. ř. s. stíhá povinnost tvrzení a důkazní, jejichž explicitním projevem je ustanovení § 84 odst. 3 téhož zákona, stanovující rovněž povinnost žalobce vylíčit rozhodující skutečnosti a označit důkazy, jichž se dovolává. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak plyne, že míře konkrétnosti uplatněných žalobních (kasačních) bodů nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních (kasačních) bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem (rozsudky ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006 – 121, ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 167/2014 – 41, a ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 137/2015 – 45). Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel převzal žalobní argumentaci do kasační stížnosti ve stejné míře obecnosti. Vzhledem k tomu ani hodnocení věci Nejvyšším správním soudem nemůže být jiné, než závěr krajského soudu. Ani tato kasační námitka není tedy důvodná.

Stěžovatel krajskému soudu vytkl jeho závěr, že primárním účelem TPZOV je projednání přestupku, a to nejlépe na místě samém v blokovém řízení. Uvedl, že „jde o omyl soudu v aplikaci právního předpisu, když [soud] dovozuje, že účelem přiložení TPZOV je přimět obviněného z přestupku k souhlasu s projednání přestupku na místě uložení blokové pokuty“. Nejvyšší správní soud připomíná, že krajský soud ve svém rozsudku zdůraznil, že smyslem užití TPZOV je rychlé a řádné projednání přestupku, k čemuž přispívá také zjištění totožnosti řidiče vozidla a skutkového stavu. Takový předpoklad může být naplněn „nejlépe na místě samém v blokovém řízení“. Nejvyšší správní soud tak má za zřejmé, že hlavní hodnota užití TPZOV spočívá právě v možnosti zjistit identitu řidiče a skutkový stav, k čemuž také v nyní projednávaném případě došlo. V důsledku toho pak může být přestupek rychle projednán „nejlépe“ (nikoli tedy nezbytně) na místě samém. Krajský soud tedy tvrzení, že účelem je „přimět“ obviněného z přestupku k projednání věci na místě nevyslovil. Stížnostní námitka proto není důvodná.

Ve vztahu k užití TPZOV stěžovatel rovněž namítal svévolnost uplatnění tohoto prostředku, stejně jako jeho nepřiměřenost. Krajský soud v napadeném rozhodnutí, ve vztahu k projednávanému případu, uvedl podmínky, vyplývající z § 17a zákona o obecní policii. Zdejší soud se s jeho hodnocením plně ztotožňuje. V řešené věci došlo k naplnění podmínky § 17a odst. 1 písm. a) citovaného zákona, kdy vozidlo bylo ponecháno na místě, kde je zakázáno stání vozidla. Byla zajištěna možnost odstranění TPZOV bez zbytečného odkladu dle odst. 2 téhož ustanovení (požádáno stěžovatelem 13:15, sejmutí v 13:16), a to po zjištění totožnosti osoby, která vozidlo na daném místě zanechala (odstavec 3 tamtéž). Negativní podmínky vymezené v odstavci 4 citovaného ustanovení naplněny nebyly.

Všechny zákonné podmínky, za kterých může strážník k uplatnění TPZOV přistoupit, tedy byly naplněny. Účelu TPZOV (zjištění identity osoby, která vozidlo na místě zanechala, viz stanovisko odboru bezpečnostní politiky MV č. 28 k oprávnění použití technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla, k výkladu § 17a zákona o obecní policii, Wolters Kluwer, ASPI), pak koreluje závěr krajského soudu, že strážník nemůže již z povahy věci a v důsledku okolností posoudit, zda je uplatnění prostředku zcela nezbytně nutné, neboť osobu řidiče v době umístování TPZOV ještě nezná. Ze skutkových okolností případu navíc vyplývá, že naplnění požadavků § 17a zákona o obecní policii nebylo ryze formální, neboť stěžovatel nebyl u svého vozidla přítomen minimálně 45 min (přípevnění TPZOV 12:30, strážník kontaktován s požadavkem sejmutí 13:15). I tato skutečnost tedy nasvědčuje materiálnímu naplnění podmínek uplatnění technického prostředku.

Podmínky použití TPZOV byly naplněny [s přihlédnutím ke zkušenosti žalovaného, že ve středu města řidiči často nerespektují dopravní značení zakazující parkování (viz jeho vyjádření ke kasační stížnosti), jakož i ke skutečnosti, že stěžovatel tvrzení o porušování zásad § 2 odst. 2 a 4 správního řádu žalovaným, o nepřiměřenosti zásahu a praxi žalovaného při užívání TPZOV, ponechal na úrovni zcela obecných tvrzení, nepodpořených případnými důkazy ve smyslu § 84 odst. 3 s. ř. s.]. Za takové situace nelze v jednání strážníka spatřovat „*svévůli*“ a „*nepřiměřenost*“ zásahu do práv stěžovatele.

Pokud stěžovatel odkazoval na nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 4397/12), je třeba připomenout, že se týká článku 8 Úmluvy, tedy práva na respektování rodinného a soukromého života. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že k narušení tohoto práva nemohlo z povahy věci v nynějším řízení dojít, přičemž stěžovatel nevnesl do řízení nic, co by snad mohlo svědčit o opaku. V souvislosti s namítaným porušením čl. 6 odst. 1 Úmluvy tím, že krajský soud konstatoval, že strážník nemůže posoudit, zda užití TPZOV je v konkrétním případě zcela nezbytně nutné, zdejší soud uvádí, že krajský soud srozumitelně odůvodnil, že tato skutečnost je dána neznalostí osoby řidiče, k jehož identifikaci právě užití TPZOV směřuje. Subjektivní nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu, které jsou srozumitelné a logicky ucelené, přitom nepochybně nezakládají porušení práva čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Nejvyšší správní soud proto neshledal ani tuto kasační námitku důvodnou.

Žádná z kasačních námitek tedy není důvodná, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení o kasační stížnosti náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu